

indbrymme, at det ligesom forvulkaner de Forventninger, man havde gjort sig om Modstand fra dansk Side, saa er det min bestemte Overbeviisning, at man ikke bør dømmе og ikke kan dømmе, før Sagen foreligger fuldstændigt og heelt. Den Protokol, som jeg før omtalte, er, som jeg alt har bemærket, endnu ikke ankommen. Min Kollega, Krigsministeren, har anseet det rigtigt, og jeg kan ikke Andet end fuldstændigt tiltræde hans Mening, at tilbagekalde den kommanderende General og Stabschefen, for at de her i Hovedstaden kunne afgive en mundtlig Forklaring om, hvorledes et saa pludseligt Omslag er foregaaet hos dem; thi, mine Herrer! naar der hos saadanne Mænd, der ere prøvede Soldater, og som have beviist, at de ingenlunde mangle Mod til at udsætte deres Liv for Fare, naar der, siger jeg, hos saadanne Mænd som de Meza foregaaer et saadant Omslag, saa forekommer det mig, at man foreløbig maa være af den Mening, at der dog maa have været vægtige Grunde, som have bevirket en saadan Forandring navnlig naar man seer, at af Krigsraadets 11 Medlemmer de 10 med ham have været enige derom. Imidlertid ville efter min høitagede Kollegas Beslutning General Rütichau og Stjernholm overtage disse to Mænds Stillinger, medens de blive kaldte tilbage til Kjøbenhavn. Ordren hertil er affendt, men først i Sønderborg skal den overleveres; thi man veed ikke nu, hvor den kommanderende General er. Der er hørt Kanontorden Vest for Alabonraa og Vest for Flensborg. Vi vide ikke, hvilke Begivenheder der foregaae i dette Dieblit. Men ogsaa i en anden Henseende var der Anledning for Krigsministeren til at ønske den kommanderende Generals og Stabschefens personlige Nærværelse; det var den, at der havde været Tid til at indhente saavel hans som Kongens Resolution, inden den skjæbnesvangre Beslutning blev tagen. Det vilde have været Krigsministerens Pligt, dersom Omstændighederne havde tilladt det, ikke at tage sin Beslutning, uden at Kongen havde bifaldet den; hvormeget mere maa det da ikke ansees for at være rigtigt, at den kommanderende General havde henvendt sig til Krigsministeren, inden han tog en saadan Beslutning! Sagen er nemlig den, mine Her-

rer, at vel kan maaffee den, der staaer Begivenhederne nærmere, være bedst istand til at bedømme, hvad der af reent militære Hensyn kan være rigtigt at gjøre — skjøndt stundom kan dog ogsaa den, der staaer fjernere, med større Kolighed oversee Begivenhedernes Gang — men det kunde dog ogsaa hænde sig — det er ikke saa — at nogle Dages længere Forsvar af en saadan Stilling som Dannevirke kunde have en afgjørende diplomatisk Betydning. Jeg siger: det er ikke saa, men det kunde være saa, og ogsaa af den Grund burde der ikke tages en saadan Beslutning, førend den høiere Approbation derpaa var erhvervet. Det staaer usforklaret, hvorfor man har unbladt at gjøre dette Skridt, og ogsaa i denne Henseende, ja navnlig i denne Henseende, maa det ansees for rigtigt, at Krigsministeren tilbagekalder vedkommende Mænd og lader dem afgive en Forklaring — vedkommende Mænd, der ved deres hele Fortid for tjene vor Høiagtelse som fædrelandsfindede, brave Mænd, der aldrig have ffhet at sætte deres Liv i Fare for Fædrelandets Vel. Jeg beder derfor ogsaa Dem, hvormeget der end kan forekomme Dem usforklarligt, at De dog overeensstemmende med den danske Retfærdighedsfølelse ville udsætte at fælde nogen Dom, før end Sagen foreligger fuldstændigt opløst. Vi have seet i andre Tilfælde i vor egen Historie, hvor uretfærdigt Samtiden kan dømmе. Vi saae det med Kjøbenhavns Kommandant i Aaret 1807. Jeg troer, at det er vel værd, at man strengt vaager over, at man, hvor stærkt bevæget end Sjælen er af smertelige Følelser, dog ikke hengiver sig til den Trang, som saadanne smertelige Følelser fremkalde, saa at man ønsker ligesom at have et Offer at tilfredsstille dem paa.

Mine Herrer! Jeg ønsker, at Mistillidens og Mistankens Sæd, som tydske Journalister have søgt at udsprede i danske Hjerter, ikke maa fæste Rod hos Dem, at ikke Mistillidens Sæd maa voxe mellem Konge og Folk. Sandelig, vor Stilling er vanskelig nok, og haardt nok vil vort Forsvar være, at ikke endnu det skulde komme til, at en saadan Mistillidens Sæd udsaaes mellem Konge og Folk. Vore bedste Stillinger ere ikke faldne, Dybbøl og Als — og der have vi ganske de samme For-